

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

НА

Р. БЪЛГАРИЯ

№ 100-17-6

18.05 1995г.

СОФИЯ

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
 НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ИСКАНЕ

от група народни представители
 в 37-то Обикновено Народно събрание

ОТНОСНО: Установяване противоконституционността на чл. 18 от Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия, ДВ бр.38/1992 г. и изменения и допълнения ДВ бр. 51/1994 г.

Уважаеми господа конституционни съдии,

Със Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти / ДВ бр. 15-21.02.1992г. / по право, от гения на близане на закона в сила - 24.02.1992г. се възстанови правото на собственост върху имотите, одържавени по посочените в чл. 1 и чл. 2 имоти при условие, че те са собственост на държавата, общините, обществените организации или на техни фирми, или на еднoлични търговски дружества по чл. 61 от Търговския закон и съществуват реално до размерите, в които са отчуждени.

Това възстановяване става по право от гения на близане на закона в сила. Нито заповедта за отписване на тези имоти като държавни, нито протокола за въвод във владение на реституираните собственици, нито най-после съдебното решение, с което се признава възстановеното право на собственост имат конститутивно значение. Тези актове не създават правото на собственост. Те само установяват факта на възстановяване на собствеността. В това отношение е константната практика на Върховния съд. Определение N 190 от 26.05.1992г. по адм. г. N 693 / 1992г. на III ГО на ВС, Определение N 456 от 17.09.1992г. по гр. г. N 1529 / 1992г. / на III ГО на ВС, Решение N 475 / 28.04.1994г. по гр. г. N2022 / 1993г. на IV ГО на ВС.

Щом това е така, веднъж собствеността възстановена ПО ПРАВО с близането на закона в сила - 24.02. 1992г. тя става неприкосновена съгласно чл. 17 / 3 / от Конституцията на Република България. Тя може да бъде отнемана само по реда на чл. 17 / 5 / от Конституцията - само за държавни и общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин и то СЛЕД ПРЕДВАРИТЕЛНО РАВНОСТОЙНО ОБЕЗЩЕТЕНИЕ.

Със Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия - ДВ бр. 38 / 1992г., значително време след близането в сила на Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти, в неговия чл. 18 се създаде възможност за собствениците на така възстановени имоти, включени до

възстановяването им в дълготрайните активи на държавни общински предприятия , да получат по техен избор срещу така възстановената им собственост съответна част от дяловете или акциите на дружествата при приватизирането. С това право на опция не се посегна на възстановената собственост. Собственикът получаваше алтернативното право да запази своята реално възстановена собственост, ИЛИ ДА ОПТИРА за получаване на акции и дялове. Това тълкуване се възприе както от ВС с решение N52 от 12.03.1994г. по гр. д. N 1265/1993г. на V ГО , така и от Министерския съвет с писмо N 03. 00 - 12 от 16. 04. 1993г., където се казва изрично: "Лицата, чиято собственост се възстановява по ЗВСОНИ и които не желаят да придобият част от дяловете или акциите на съответното предприятие , разполагат и с възможността да заявят своето вещно право пред органа по чл. 3 ЗППДОП .

С изменението на чл. 18 ЗППДОП обаче (ДВ бр. 51/1994г.) правото на опция се замени с категоричната разпоредба собствениците да получават срещу възстановената си собственост, представляваща част от дълготрайните активи на държавни и общински предприятия , съответно дялове или акции . По този начин тази собственост още веднъж се очуждава принудително , против волята на собствениците. Отчуждава се не за държавни или общински нужди , а в полза на юридически лица , отделни от държавата или общината . Отчуждава се срещу сравнително адекватни дялове или акции предвид на огромните пасиви на повечето от държавните и общински предприятия, които дори в много случаи надвишават активите . Отчуждава се без предварително заплащане на равностойно обезщетение.

Очевидно разпоредбата на чл. 18 ЗППДОП посяга на неприкосновената **ВЪЗСТАНОВЕНА РЕАЛНА СОБСТВЕНОСТ** и с това нарушава грубо чл. 17 /з/ на Конституцията. Това ни дава основание да помолим Конституционния съд на основание чл. 149 /1/ т. 2 от Конституцията да установи противоконституционността на този текст.

С уважение :

1. Младен Соколов -
2. Кемал Сулейманов -
3. Владимир Шкодров -
4. Благое Димитров -
5. Димитър Стоянов
6. Димитър Георгиев
7. Спас Димитров -
8. Михаил Микитов
9. Иван М. Цигаров
10. Янко Дойков

11. Павел Милков Купчев -
12. Иван Петров Бугинов -
13. Павел Димитров Цонков
14. Ивезор Блатовесов Томев
15. Зинаида Канарова -
16. Александар Божев
17. Димитър Караланов -
18. Д-р Георги Карев
19. Мартина Иванова Лубова
20. Д-р Лорета Николова
21. Владимир Атанасов
22. Иван Кочев
23. Христо Д. Танев
24. Евдокия Михайлова -
25. Ввобода Витеранова Бирев
26. Димитър Петров Хелев
27. Крастив Атанасов Рокан
28. Цветан Иванов Димитров
29. Иван Георгиев Солунев
30. Евгений Петров Бров
31. Надежда Иванова Михайлова
32. Светослав Димитров
33. Марио Иванов Тимарски -
34. Светлана Григоровна Дянкова
35. Димитър Чонков Иванов
36. Елена Георгиев Бугинов
37. Филип Димитров Димитров
38. Зорко Марков
39. Евгений Светослав Михайлов
40. Васил Божков

41. Убайт Хр. Димитров -
42. Иван П. Йосев -
43. Василев. Златаров
44. Николаи Д. Халвантов
45. р.р. Григор Марев
46. Мурашев Георг. Радев
47. Цонко Георгиев Ботев
48. Крум Славев
49. Нелко Нелов
50. Младен Меринов -
51. Георги Герванов Аваниев
52. Иван Керемет Аванев
53. Асен Върджиев Анов
54. Симо Стоянов -
55. Симеон Антонов Софранки
56. Валентин Умев Василев
57. Емил Яч. Канудамев
58. Владимир Николов Николов -